

VAGYOK, AKI VOLTAM.

Vagyok, aki voltam:	Az élet száz sebébe
Magam Tamása,	Mártottam ujjamat merészen.
Nem másnak mása	Ej, haj, nem lett a részem
Szorongó szolgasorban!	Se bizonyság, se béke!

De minden seben át
 Magam szívéhez értem.
 S amit belőle kibeszéltem,
 Úgy csendült mint egy szerenád,
 Melyet halott menyasszony ablaka alatt
 Dalolnak balga madarak.

Réz Gyula.

VONATON.

Tolnai Vilmosnak.

Csak forró lázban látsz olyat
 Viharba sýnlő éjjelen:
 Mint vadra rontó vérszomjas kopó
 Vonítva vágat a vonat!
 Szikrázó torka csengve csattogó,
 A messzeség előtte védtelen.

Nyomába nyögve sír a sínpár,
 A töltés teste megremeg,
 Átjárja ájult rettenet.
 Mint könnyü pelyhet körbe hintál,
 Varázsba ejtve minden ideget
 A végtelent elérni hiteget.

Csak forró lázban látsz olyat
 Viharba sýnlő éjjelen:
 Velőkbe lüktető vad taktusán
 Lihegve lejt a gondolat,
 Mint forgó párok bomlott tánc-tusán...
 — Tanácstalan az értelem.

Iramja mindent egybesző,
 Ezer színt szór megint az ürbe.
 A lomha föld bolondul fürge:
 A száz sallangra tépett zöld mező
 Gyűrűs örvényben hempereg.
 Egymáson nyargal rét, berek.
 Az erdő lombja másutt zöldel.